

Öğretmen, okulun ilk
gününde,

5. Sınıfın önünde
dururken, çocuklara
bir yalan söyledi:

Çođu öğretmen gibi,
öđrencilerine baktı
ve hepsini aynı
derecede sevdiğini
söyledi.

Ancak bu imkânsızdı,
çünkü ön sırada,
oturduğu

yerde bir yana kaykılmış
ismi Mustafa Yılmaz olan
bir erkek çocuk vardı.

Bayan Mediha bir yıl önce
Mustafa' yı izlemişti
ve diğer çocuklarla iyi
oynamadığını, elbiselerinin
kirli olduğunu
ve sürekli olarak kirli
dolaştığını gözlemlemişti.

ilâve olarak Mustafa
tatsız olabiliyordu.

Bu öyle bir noktaya geldi ki,
bayan Medîha onun kâğıtlarını
büyük bir kırmızı kalemle
işaretlemekten, kalın
çarpılar(**X**) yapmaktan ve
kâğıdın üstüne büyük "**F**" (en düşük
derece) koymaktan zevk alır oldu.

Bayan Mediha'nın
okulunda, her çocuğun geçmiş
kayıtlarını incelemesi
gerekliyordu; Mustafa'nın
kayıtlarını en sona
bıraktı.

Ancak, onun hayatını gözden geçirdiğinde, bir sürpriz ile karşılaştı.

Mustafa' nın **birinci**
sınıf öğretmeni şöyle
yazmıştı:

"Mustafa gülmeye hazır
parlak bir ocuk.
devlerini derli toplu
ve temiz yapıyor
ve de çok terbiyeli.
Onun etrafta olması
Çok eęlenceli "

İkinci sınıf

öğretmeni ise şöyle

yazmış:

"Mustafa mükemmel bir öğrenci, sınıf arkadaşları tarafından çok seviliyor, ama annesinin ölümcül bir hastalığı olduğu için sıkıntı içinde ve evdeki yaşantısı mücadeleye içinde geçiyor."

Üçüncü sınıf

öğretmeni de şöyle

yazmış:

"Mustafa' nın annesinin
ölümünü onun için çok
zor oldu. Mustafa elinden
gelenin en iyisini yapmaya
çalışıyor,
ama babası ona ilgi göstermiyor
ve
eğer bazı adımlar atılmazsa
evdeki hayatı yakında onu
etkileyecek."

Mustafa' nın
dördüncü sınıf
öğretmeni de
yazmış:

"Mustafa içine kapanık
ve okulda derslere çok
fazla ilgi göstermiyor.
Çok fazla arkadaşı
yok ve bazen sınıfta
uyuyor."

Bütün bunları
okuyunca,
Bayan Mediha
problemi kavradı ve
kendinden utandı.

Öğrencileri ona güzel
kurdelelerle ve parlak
kâğıtlara sarılmış
hediyeler
getirdiğinde bile kendini
çok kötü
hissediyordu.

Ta ki; Mustafa' nın
hediyesini alıncaya
kadar bu böyle
bir süre daha
devam etti.

Mustafa'nın hediyesi
ise; bir marketten aldığı
kalın, kahverengi
ambalaj kâğıdı
ile beceriksizce
sarılmıştı.

Bayan Mediha onu
diğer hediyelerin
ortasında
açmaktan acı duydu.

Bayan Mediha, pakette taşlarından bazıları düşmüş, yapma elmas taşlı bir bilezik ve çeyreği dolu olan bir parfüm şişesini çıkarınca çocuklardan bazıları gülmeye başladı.

Ama o, bileziğın ne
kadar güzel
olduğunu haykırdığında
çocukların gülmesi
kesildi.

O anda hiç düşünmeden

Bileziği taktı

ve

parfümü bileklerine

sürdü.

Mustafa, o gün
okuldan sonra
ğretmenine Őunu
söylemek için kaldı.

"Öğretmenim
bugün aynı
annem gibi
kokuuyordunuz."

Çocuklar gittikten
sonra, bayan Mediha
en az bir saat öyle
taş kesilip ve donup
kalmıştı.
...sadece ağladı.

O günden sonra;
okuma, yazma ve
aritmetik öğretmeyi
bıraktı.

Bunun yerine, çocukları
eğitmeye başladı.

Bayan Mediha,
Mustafa'ya özel ilgi
gösterdi.

Onunla
çalışırken, zihni
canlanmaya başlıyor
görünüyordu.

Onu daha fazla teşvik
ettikçe, daha hızlı karşılık
veriyordu.

Yılın sonuna kadar Mustafa

sınıftaki en zeki çocuklardan biri oldu
ve bütün çocukları aynı derecede
sevdiğini

söylemesine rağmen, Mustafa
onun gözdelelerinden biri idi.

Bir sene sonra, Bayan
Mediha kapısının altında
Mustafa'dan bir not
buldu, ona

*hâlâ bütün hayatında sahip
olduğu en iyi öğretmen olduğunu
söylüyordu.*

Altı yıl sonra
Mustafa'dan bir
not daha aldı.

Liseyi bitirdiğini,
sınıfında
üçüncü olduğunu ve
O'nun hâlâ
hayatındaki en iyi
öğretmen olduğunu
yazmıştı.

Bundan dört yıl sonra,
bazı zamanlar zor geçmesine
rağmen okulda kaldığını,
sebatla çalışmaya devam
ettiğini
ve yakında kolejden en yüksek
derece ile mezun olacağını
yazan başka bir mektup aldı.

Yine ısrarla; Bayan
Mediha'nın bütün
hayatında ki en iyi
ve en favori öğretmen
olduğunu yazmıştı.

Sonra dört yıl
daha geçti ve
başka bir
mektup daha
geldi.

Bu kez
fakülte diplomasını
aldıktan sonra,
biraz daha ilerlemeye
karar verdiğini
açıklıyordu.

Mektup
O'nun hâlâ
karşılaştığı en iyi
ve en favori
öğretmen
olduğunu
açıklıyordu.

Ama Őimdi
ismi biraz daha
uzundu.

Mektup söyle imzalanmıştı:

**Prof. Dr. Mustafa
Yılmaz**
(Tıp Doktoru)

Hikâye burada
bitmiyor.

**Görüyorsunuz,
ortaya çıkan başka
bir mektup var.**

Mustafa
bir kızla tanıştığını
ve
onunla evleneceğini
söylüyordu.

*Babasının
birkaç hafta önce
vefât ettiğini*

açıklıyordu ve

*evlenme töreninde Bayan
Mediha' nın damadın annesine
ayrılan yere oturup
oturamayacağını*

soruyordu.

Şüphesiz Bayan
Mediha bunu kabul etti.

Ve tahmin edin ne
oldu?

Taşları düşmüş olan o
bileziği taktı.

Dahası, Mustafa'nın
annesinin

süründüğü parfümden
sürdü.

Birbirlerini
kucakladılar ve
Dr. Mustafa,
Bayan Mediha'nın
kulağına şöyle
fısıldadı:

"Bana inandığınız için
teşekkür ederim,
öğretmenim.

Bana önemli olduğumu
hissettiğiniz
ve bir fark meydana
getirebileceğimi
gösterdiğiniz için
çok teşekkür ederim"

Bayan Mediha,
gözlerinde yaşlarla
şöyle dedi:

“Yanlış düşüncelere
sahiptim.

Bir fark meydana
getirebileceğimi bana
öğreten sensin.

Seninle tanışınca da,
nasıl öğreteceğimi
bilmiyordum.”

Lütfen Devam Ediniz

Göz pınarlarınız yorulmadıysa
Yanlış söyledim kurumadıysa...

Yrd. Doç. Dr. Emin Sezer

Dr. Emin Sezer'den Ömer Baykar'a

- —Original Message—
- **From:** Emin Sezer [<mailto:hsezer@sakarya.edu.tr>]
- **Sent:** Thursday, July 24, 2003 6:36 PM
- **To:** Ömer Baykar
- **Subjec**
- **t:** Dr. Emin Sezer'den
- Daha önce bu maili size göndermiş idim, ancak geri geldi. Alsaydınız mutlaka cevap yazardınız (ve de bekliyorum) diye düşündüm ve yeniden gönderiyorum.

Sevgili Ömer Baykar Merhaba,

Bu gün derbi maçı seyretmeyip makam odama geldim. Maçı radyodan çalışırken dinlemek istedim.. Ancak o sırada "Radyo 7" iyi keşfettim. Ettim amma kapatıp gitmeye gücüm yetmedi. İster inan, ister inanma. Gerçek olan ise, şu an saat 03:09 ben size yazmaya karar verdim.

Sizin programınızdaki "Beyaz atlı, Yüksel Özkasap" bana 1965'lerde ev arkadaşım Rahmetli Adanalı **Ali Bahçeci**'yi hatırlattı. O plâk günde kaç kere dönerdi dostum bilemezsin.

Eğer **Ali**'yi anlatmam gerekirse; Sizin ile bir gün nasip olur ise Samatya'daki Deveci Lokantasına uğrayıp sahibi Sevgili **Arif Ağabeyi** dinleriz.

Size hemen ilk mektubumda "Sevgili Ömer" diye hitap ettim. Kızıp öfke tükürdün. Oh olsun...!

Sen programında kanıma eklemek doğradın ya,..

Daha sonrasında ise "suda balık yan gider..." girdi kanıma... Hikâyesini hiç mi hiç unutmadım, unutamadım, ve de unutamayacağım ölünceye dek....

Malatya/Darende'nin Cumhuriyet
ilkokulunda ikinci sınıf talebesi idik.

Öğretmenimiz Rahmetli **Ruhi Kayagi** 1
(çok genç yaşta göçtü), bir müzik dersinde
(Boşnağın kızı) **Fatma** arkadaşımıza,
bir kaç gündür okula gelmemesinden
dolayı hem kızdı, hem de cezâ keser
gibi bir türkü okumasını istedi.

Arkadaşımız sessiz kaldı. Rahmetli hoca
zayıf not vermeye teşebbüs edince,
Fatma türküye başladı;

"Suda balık yan gider,
Yandım amman amman amman
Açma yarem kan gider,
Yareliyem bana değme..."yi takiben,,
Baraj bendi yıkılırcasına **Fatma**
ağlamaya başladı.

İşin acı yönü ise okulun karşı tepesi mezarlık
idi. Sınıfdan da mezarlık görülürdü. **Fatma**
yağmur boşaltan bulutlar gibiydi. Bakışlarını
da mezarlığa kilitlemişti... Bir arkadaşın sesi
konuyu anlaşılır hâle sokan cümleyi
soluklanıyordu.

-Öğretmenim..! Onun annesi öldü...

im..! Onun annesi öldü...

n annesi öldü...

-Öğretmenim..! Onun annesi öldü...

annesi öldü...

-öğretmenim..! onun annesi öldü...

-Öğretmenim..! Onun a

-Öğretmenim..! Onun annesi öldü.

-Öğretmenim..! Onun annesi öldü...

annesi öldü...

-Öğretmenim..! Onun annesi öldü...

O gün bu gündür alev türkülerde
de ben lrm...

Türküler benim gönül sızım,
yürek yarım. Hiç sevince heves
etmedim. Hep hüznü tercih
ettim. Çünkü hocam da çok hisli
bir adamdı. O da ağlamıştı..
Benim de senelerdir içim kanayıp
drmuştur..

Unutamadım anasız **Fatma**
arkadaşımı.. Onun hüznü
ve hicranını çocuk
gönlümden bu güne kadar
bir an bile söküp
atamadım..

Sevinçlerim derhal efkâra dönüşür..

Kolayını buldum, Türkülerle
perdeledim göz yaşlarımı.. Sebebini
bu güne kadar hiç soran olmamıştı.

“Hisli adam, türkü de zehir gibi geldi.. vs.”

Ta ki **Ömer Baykar**’a kadar... Sen
niçin ısrarla durup – durup
soruyorsun...?

Sualin kanatıyor yarımı...

Yazmıyorum arkadaş

fazlasını... Anladın değil mi?

Yağmur damlaları sağanağa

dönüştü, döşümü dövüyor...

Sel kütüğü aparamadan

helâlleşelim.

Sağlıcakla, selâmetle, sıhhat ve
âfiyette kalarak benim gibi
onulmaz yürek yarası olan
nicelerine uzun yıllar merhem
olunuz inşa Allah. Gönül
dolusu selâm ve
muhabbetlerimi lütfen kabul
buyurunuz..

Yrd.Doç.Dr. Emin Sezer

SAÜ

Rektörlük ,

Atatürk İlkeleri Ve İnkılâp Tarihi Kurucu

Bölüm Başkanı

hsezer@sakarya.edu.tr

0264/295 5476, 0264 /346 00 07 (D)

0532 301 99 35

TEŞEKKÜRLER

Sevgili Emin

Mektubunuza uzun süredir cevap yazamadım. Ancak Őimdi düzelen outlook buna izin vermedi.

Tamamlayıcı mektup önümüzdeki günlerde elinizde olur.. Sevgi ve saygılarımla...

Ömer Baykar

- — **Original Message**
- **From:**
- **To:** hse-
- ^oanaiya.cuu.i.
- **Sent:** Tuesday, August 05, 2003 1:33 PM
Subject: Teşekkürler.

Merhaba Sevgili EMİN....

Öyle anlaşılıyor ki; benzer zamanlarda benzer şeyleri yaşamışız.

Bu sebeple benzer duygulara sahip olduğumuz anlaşılıyor.

Baştan sona defalarca okuduğum mektubunuz (deneme metni demek daha doğru olur) için

25.07.2003 Cuma tarihli programımda
mektubunuzu deęiřtirmeden, olduğu gibi
ancak (sizden izin alamadığım için) isminizi vermeden
okuyarak, dinleyenlerle paylaştım... İstek baskısı ile

(iki) defa daha okudum.. Elbette ki isimsiz Programın temeli sizin
de çok iyi algıladığınız gibi; ONULMAZ
YÜREK YARALARINI sızlatan şarkıları,
türküleri ve onları seslendiren sanatçıların
unutulmadığını, ÖZLENDİĞİNİ
anlatabilmek ve geride kalan güzelliklere
sahib çıkmak.....

Türkülere, şarkılara sarılıp, yüreğimizi
hoplatan AŞK LARIN içine daldığımız
zamanlar geride kalmış olsa bile;
zihnimiz ve gönlümüz hâlâ serseri
zamanların özlemine çektiğimiz, (buyurduğunuz
gibi: yaşlı gözlerle) YAŞLI günleri yaşıyoruz.

İlginiz için çok teşekkür eder,
saygılarımı sunarım...

Programlarımıza renk katacak YENİ
DENEMELERinizin devamını dilerim.